

Ilija – broj šest

Deset kušnji

Jeff Pippenger

2023-10-05

Bavili smo se simbolikom Ilije te sada povijesti gore Karmela i gore Sinaja koristimo kako bismo prikazali postupni proces kušnje za rog protestantizma i postupni politički razvoj za rog republikanizma koji teče usporedno s rogom protestantizma.

Prethodni članak razmatrao je pobunu iz 13. i 14. poglavlja Knjige Brojeva, koja označava desetu i posljednju kušnju staroga Izraela nakon njihova prijelaza preko Crvenoga mora. Ta je povijest usklađena s početnim pokretom mileritske povijesti, ali i s poviješću Božjega završnog pokreta. Djelo sva tri anđela iz Otkrivenja 14 ostvaruje se pokretom na početku i pokretom na kraju.

„Anđeo koji se pridružuje naviještanju poruke trećega anđela treba obasjati svu zemlju svojom slavom. Ovdje je prorečen rad svjetskih razmjera i neuobičajene snage. Adventni pokret od 1840. do 1844. bio je slavno očitovanje Božje sile; poruka prvoga anđela bila je odnesena do svake misionarske postaje u svijetu, a u nekim je zemljama postojalo najveće vjersko zanimanje koje je igdje viđeno od Reformacije šesnaestoga stoljeća; no sve to treba nadmašiti silni pokret pod posljednjim upozorenjem trećega anđela.” *The Great Controversy*, 611.

Između povijesti početnoga pokreta i završnoga pokreta nalazimo povijest laodicejske crkve. Anđeo koji obasjava zemlju svojom slavom jasno je prepoznat kao pokret, a ne kao crkva.

„O Babilonu, u vrijeme koje se u ovom proročanstvu iznosi na vidjelo, objavljeno je: ‘Jer grijesi njezini dopriješe do neba i Bog se spomenu njezinih nepravdi.’ Otkrivenje 18,5. Ona je ispunila mjeru svoje krivnje, i uništenje će se uskoro oboriti na nju. Ali Bog još uvijek ima narod u Babilonu; i prije nego što dođe pohod Njegovih sudova, ti vjerni moraju biti pozvani da izađu, kako ne bi postali sudionicima njezinih grijeha i da ‘ne prime od njezinih zala’. Otuda pokret prikazan anđelom koji silazi s neba, rasvjetljuje zemlju svojom slavom i silno više jakim glasom, objavljujući grijeh Babilona. U vezi s njegovom porukom čuje se poziv: ‘Izađite iz nje, narode moj.’ Ove objave, sjedinjene s porukom trećega anđela, tvore posljednje upozorenje koje se ima dati stanovnicima zemlje.” *Velika borba*, 604.

Svi se proroci međusobno slažu i svi oni određenije označuju „posljednje dane“ nego što označuju dane u kojima su proročanstva bila objavljena. Kao primjer toga fenomena, anđeo iz Otkrivenja osamnaest bio je i jest predodan anđelom iz Otkrivenja deset. Obojica obasjavaju zemlju svojom slavom kada silaze. Sestra White poistovjećuje prvoga anđela u knjizi Rani spisi.

„Isus je ovlastio moćnog anđela da siđe i upozori stanovnike zemlje da se priprave za Njegov drugi dolazak. Dok je anđeo napuštao Isusovu prisutnost na nebu, pred njim je išla izvanredno blistava i slavna svjetlost. Rečeno mi je da je njegovo poslanje bilo obasjati zemlju njegovom slavom i upozoriti čovjeka na nadolazeći gnjev Božji.” *Rani spisi*, 245.

Taj anđeo iz Otkrivenja osamnaest sišao je 11. rujna 2001. Bio je predoznačen anđelom koji je sišao 11. kolovoza 1840. U šestom poglavlju Izaije, Izaiji je prikazan hram na nebu i Božja slava. U trećem retku šestoga poglavlja naznačeno je da je sva zemlja puna Božje slave. To se događa kada siđe anđeo iz Otkrivenja osamnaest.

I nakon toga vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, imajući veliku vlast; i zemlja se prosvijetli od slave njegove. Otkrivenje 18,1.

Treći stih Izaije šest identificira istu povijest.

I klicahu jedan drugomu govoreći: Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama; sva je zemlja puna slave njegove. Izaija 6,3.

Sestra White povezuje Izaijino viđenje Svetišta s pokretom iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja.

„Serafini pred prijestoljem toliko su ispunjeni strahopoštovanjem u promatranju Božje slave da ni za trenutak ne gledaju na sebe sa samozadovoljstvom niti sa divljenjem prema sebi ili jedni drugima. Njihova hvala i slava pripadaju Gospodu nad vojskama, koji je uzvišen i podignut, i čija slava ispunja Hram. Dok promatraju budućnost, kada će sva zemlja biti ispunjena njegovom slavom, pobjednička pjesma hvale odjekuje od jednoga k drugome u milozvučnom pjevu: ‘Svet, svet, svet, Gospod nad vojskama.’ Oni su potpuno zadovoljni time da proslavljaju Boga; i u njegovoj prisutnosti, pod osmijehom njegova odobravanja, ne žele ništa više. U nošenju njegova obličja, u vršenju njegove službe i u iskazivanju štovanja njemu, njihova najviša težnja u potpunosti je ostvarena.“

„Viđenje dano Izaiji prikazuje stanje Božjega naroda u posljednjim danima.” Review and Herald, 22. prosinca 1896.

Ivan u desetom poglavlju Otkrivenja, a također i u osamnaestom poglavlju, te Izaija u šestom poglavlju, uključujući i komentar sestre White, smještaju sva ova predočenja o tome kako je zemlja obasjana Božjom slavom u istu točku povijesti. Cijela je zemlja svjedočila događajima koji su se zbili 11. rujna 2001. Napredujuća povijest milleritskog pokreta, koja je završila 1863. godine, predočila je povijest kada silni anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja silazi zajedno s poviješću povezanom s anđelom koji je sišao u desetom poglavlju Otkrivenja. S tim početnim premisama na mjestu, vratit ćemo se procesu kušnje prikazanom u četrnaestom poglavlju Knjige Brojeva. Nakon što je Mojsije posredovao za pobunjenike koji su se željeli vratiti u Egipat i kamenovati Jošuu i Kaleba, Bog prihvaća Mojsijevo posredovanje.

I Gospodin reče: Oprostio sam prema tvojoj riječi; ali doista, tako ja živim, sva će se zemlja ispuniti slavom Gospodinovom. Jer svi oni ljudi koji su vidjeli moju slavu i moja čudesa, što ih učinih u Egiptu i u pustinji, pa su me sada iskušavali ovih deset puta i nisu poslušali moj glas, zacijelo neće vidjeti zemlje za koju se zakleh njihovim ocima; niti će je vidjeti ijedan od onih koji su me razgnjevali. Ali moj sluga Kaleb, jer je u njemu bio drukčiji duh i posve me slijedio, njega ću dovesti u zemlju u koju je otišao, i njegovo će je potomstvo baštiniti. Brojevi 14:20–24.

Povijest prikazana ovdje u četvrtoj knjizi Mojsijevoj, četrnaestom poglavlju, jest završna kušnja za drevni Izrael, a njihov je neuspjeh za njih osigurao smrt u pustinji tijekom sljedećih četrdeset godina. Ta je povijest izravno povezana s Otkrivenjem osamnaest, jer je ondje Bog objavio da će, „tako mi života moga“, „sva zemlja biti ispunjena slavom Gospodnjom“. To je vrlo snažna izjava koju Bog smješta u ovaj povijesni zapis, i čineći to naglašava da je povijest prikazana u trinaestom i četrnaestom poglavlju četvrte knjige Mojsijeve upućivala unaprijed na silni pokret anđela iz Otkrivenja osamnaest. Budući da je Otkrivenje osamnaest kraj ostatka Božjega naroda, početak ostatka Božjega naroda također je prikazan u odlomku koji razmatramo u knjizi Brojeva.

Dana 11. kolovoza 1840., pri ispunjenju proročanstva o islamu drugoga jao, nekadašnji izabrani saveznički narod bio je iskušan porukom Ilije, za koju se upravo dokazalo da je ispravna.

Dana 11. rujna 2001., pri ispunjenju islamskoga proročanstva o trećem jao, nekadašnji izabrani saveznički narod označio je početak suda nad živima kao poruku Ilije koja je upravo bila dokazana ispravnom.

Elijina poruka u povijesti mileritskog pokreta bila je postavljena u kontekst proročkog vremena. Elijina poruka 11. rujna 2001. bila je postavljena u kontekst ponavljanja povijesti. Jedanaesti rujna 2001. ponovio je povijest 11. kolovoza 1840., jer oba datuma predstavljaju ispunjenje proročanstva o islamu, i oba označavaju silazak anđela, za kojega je sestra White rekla da nije „ništa manje nego osobno Isus Krist“. Premda sestra White nikada ne kaže za anđela iz Otkrivenja osamnaest da „nije ništa manje nego osobno Isus Krist“, kao što to kaže za anđela iz Otkrivenja deset, anđeo iz Otkrivenja osamnaest obasjava zemlju „svojom“ slavom, a Pisma jasno svjedoče da je slava Isusa Krista ta koja obasjava zemlju.

Oruđe suda koje je u početku dovelo do kušnje protestanata bio je mileritski pokret, predstavljen Ilijom. Oruđe suda koje na svršetku dovodi do kušnje adventizma sedmoga dana jest Ilijin pokret, predstavljen sa sto četrdeset i četiri tisuće. Simbol Ilije ima više od jednoga značenja, i premda on predstavlja Millera i mileritski pokret, on također predstavlja sto četrdeset i četiri tisuće.

„Mojsije je na gori preobraženja bio svjedok Kristove pobjede nad grijehom i smrću. On je predstavljao one koji će izići iz groba pri uskrснуću pravednih. Ilija, koji je bio uznesen na nebo ne vidjevši smrti, predstavljao je one koji će biti živi na zemlji o Kristovu drugom dolasku i koji će biti „promijenjeni, u jedanput, u tren oka, na posljednju trubu“; kada se „ovo smrtno mora obući u besmrtnost“ i „ovo raspadljivo mora obući neraspadljivost“. 1. Korinćanima 15:51-53. Isus je bio odjeven nebeskom svjetlošću, kao što će se pojaviti kada dođe „po drugi put bez grijeha na spasenje“. Jer doći će „u slavi Oca svojega sa svetim anđelima“. Hebrejima 9:28; Marko 8:38. Spasiteljevo obećanje učenicima sada se ispunilo. Na gori je buduće kraljevstvo slave bilo prikazano u malome,—Krist Kralj, Mojsije kao predstavnik uskrsljih svetih i Ilija onih koji su uzneseni.“ Čeznja vjekova, 412.

Savezni narod koji je zaobiđen čini većina u omjeru deset prema dvojici. Mnogi su pozvani, ali malo je izabranih. Neuspjeh na desetoj kušnji temeljio se na tome je li zao izvještaj, ili dobar izvještaj o Obećanoj Zemlji, bio odbačen ili prihvaćen. Stoga ovdje prikazana povijest pokazuje da se pobjeda ili poraz u povijesti progresivnoga kušanja temelje na izboru između dviju metodologija

koje tumače iste informacije.

Svih dvanaest uhoda vidjelo je Obećanu zemlju, ali donesena su dva različita zaključka o tome što je Obećana zemlja predstavljala. Jedno je izvješće bilo potaknuto ljudskim strahom, a drugo vjerom. Jedno je očitovalo želju da se odbaci Božje vodstvo i vrati u egipatsko ropstvo, a drugo je izvješće očitovalo želju da se pouzda u Božje vodstvo i krene naprijed u Obećanu zemlju.

U mileritskom pokretu većina je također izabrala vratiti se u ropstvo Babilona i postati njezinim kćerima, a to je bilo očitovanje njihove odluke da odbace proročku poruku prvoga anđela. Vjerni mileriti izabrali su slijediti proročku poruku prvoga anđela, čak i nakon prividnog neuspjeha pri prvom razočaranju u proljeće 1844. godine. Povijest iz Knjige Brojeva iznosi dva različita „izvještaja” dvanaestorice uhoda, koji predstavljaju dvije različite analize iste proročke poruke. Godine 1863. laodicejski adventizam nije prihvatio proročku poruku; odbacio je proročku poruku koja je već prije bila uspostavljena. Godine 1863. laodicejski adventizam vratio se i prihvatio biblijsku metodologiju koja se protivila Williamu Milleru tijekom cijele njegove službe. Oni koji su odbacili proročku poruku i željeli se vratiti u ropstvo bili su predloženi pobunjenicima iz četrnaestoga poglavlja Knjige Brojeva, koji su naposljetku pomrli u pustinji.

Broj deset, kada se promatra kao simbol, kao i svi simboli ima više od jednoga značenja. Njegovo simboličko značenje mora se razumjeti iz konteksta odlomka u kojem se nalazi. „Deset“ kao simbol može predstavljati progonstvo. Može predstavljati kušnju. Može predstavljati deseterostruki savez europskih kraljeva, sjevernih plemena Izraelovih i Ujedinjenih naroda. U smirnskoj crkvi Božji je narod trebao imati nevolju deset dana.

Ne boj se onoga što ćeš pretrpjeti: evo, đavao će neke od vas baciti u tamnicu da budete iskušani; i imat ćete nevolju deset dana. Budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života. Otkrivenje 2,10.

Povjesničari ukazuju na progonstvo koje je proveo Dioklecijan u povijesti Smirne, jer je to bilo najžešće progonstvo u povijesti Smirne, i trajalo je deset godina. Drugi povjesničari prepoznaju deset različitih progonstava u povijesti Smirne. Kako god bilo, izvršio ih je carski Rim, koji je u Danielu sedam predstavljen s deset rogova. Tih deset kraljeva bili su kraljevi, predloženi Ahabom, koji su počinili blud s papinstvom, i bili su oruđe progonstva kojim se papinstvo služilo da izvrši pokolj tijekom mračnoga doba. „Deset“ predstavlja državnu vlast koja izvršava progonstvo za Jezabelu. U prvom poglavlju Daniela „deset“ simbolizira razdoblje kušnje.

Kušaj, molim te, svoje slugе deset dana; i neka nam daju povrća za jelo i vode za piće. Potom neka se pogleda naše lice pred tobom, i lice mladića koji jedu od dijela kraljeve hrane; pa kako vidiš, tako postupi sa svojim slugama. I on im pristade u toj stvari te ih kuša deset dana. A na kraju deset dana njihova se lica pokazala ljepšima i tijelom punijima od svih mladića koji su jeli od dijela kraljeve hrane. Daniel 1:12–15.

U Brojevima četrnaest drevni je Izrael deset puta izazivao Boga, predstavljajući deset kušnji tijekom određenoga vremenskog razdoblja.

Nego, tako ja bio živ, sva će se zemlja ispuniti slavom Gospodnjom. Jer svi oni ljudi koji su vidjeli moju slavu i moja čudesa što sam ih učinio u Egiptu i u pustinji, i koji su me sada iskušavali ovih deset puta te nisu poslušali moj glas. Brojevi 14:21, 22.

Ako biste na internetu tražili razumijevanje toga koje pobune konkretno predstavljaju devet pobuna ili neuspjelih kušnji od izbavljenja na Crvenome moru do desete kušnje, pronašli biste nekoliko varijanti glede toga koji bi se od neuspjeha drevnoga Izraela trebali označiti kao jedna od tih deset kušnji. Tvrdim da je izbavljenje na Crvenome moru, koje je izričito prepoznato kao usklađeno s 22. listopada 1844., početak deset kušnji, te stoga mjesto od kojega valja započeti brojiti kušnje koje su nastale od 1844. do 1863. Postojao je progresivan proces kušanja koji je započeo 1798., kada je knjiga proroka Daniela bila oštećena, a taj je proces obuhvaćao povijest poruka prvoga i drugoga anđela, koje su se zaključile dolaskom trećega anđela 22. listopada 1844.

„U Minneapolisu je Bog dao dragocjene dragulje istine svom narodu u novim okvirima. Tu svjetlost s neba neki su odbacili sa svom tvrdokornošću kakvu su Židovi pokazali odbacujući Krista, i mnogo se govorilo o tome da treba ostati uz stare međaše. Ali bilo je dokaza da nisu znali što su stari međaši. Bilo je dokaza i bilo je rasuđivanja iz Riječi koje se preporučivalo savjesti; ali umovi ljudi bili su učvršćeni, zapečaćeni protiv prodora svjetlosti, jer su odlučili da je to opasna zabluda koja uklanja „stare međaše“, premda se nije pomicao ni jedan kolac starih međaša, nego su oni imali izopačene predodžbe o tome što sačinjava stare međaše.

„Prolazak vremena 1844. bio je razdoblje velikih događaja, otvarajući našim zapanjenim očima čišćenje Svetišta koje se zbiva na nebu i koje ima odlučujući odnos prema Božjem narodu na zemlji, [kao i] poruke prvoga i drugoga anđela i trećega, razvijajući stijeg na kojemu je bilo napisano: 'Božje zapovijedi i vjera Isusova.' Jedan od međaša pod ovom porukom bio je hram Božji, koji je Njegov narod, koji ljubi istinu, vidio na nebu, i kovčeg koji sadrži Božji zakon. Svjetlost subote iz četvrte zapovijedi bljesnula je svojim snažnim zrakama na put pristupnika Božjega zakona. Nesmrtnost opakih nije stari međaš. Ne mogu se sjetiti ničega drugoga što bi moglo potpasti pod naslov starih međaša. Sav taj povik o mijenjanju starih međaša posve je umišljen.” The 1888 Materials, 518.

Dana 22. listopada 1844. treći je anđeo došao s porukom u svojoj ruci.

„Kad je služba Isusa bila dovršena u Svetinji i On je prešao u Svetinju nad svetinjama te stao pred Kovčeg koji je sadržavao Božji zakon, poslao je drugog moćnog anđela s trećom porukom svijetu. U ruku anđela bio je stavljen svitak, i dok je silazio na zemlju u sili i veličanstvu, objavio je strašno upozorenje, s najstrašnijom prijetnjom ikada upućenom čovjeku.” Early Writings, 254.

Dana 22. listopada 1844. anđeo je sišao s pergamentom u ruci koji je Božji narod trebao pojesti. Nauci o „orijentirima” koji se potom prepoznaju trebali su ili biti pojedeni i prihvaćeni, ili odbačeni i nepojedeni. Kad je treći anđeo došao s pergamentom u ruci, poruka unutar pergamenta predstavljala je šest istina kušnje. Tih je šest kušnji bilo prepoznato kao „prolazak vremena”, koji predstavlja proročanstvo o dvije tisuće i tri stotine godina; sud, prikazan kao „čišćenje Svetišta”; poruke trojice anđela; „Božji zakon”; „subota”; i stanje mrtvih, prikazano kao „nesmrtnost duše ne postoji.”

Tih šest istina, dakako, međusobno su povezane, ali su pojedinačno bile prepoznate kao međaši. Neki možda ne bi željeli uključiti prolazak vremena na ovaj popis, ali očito su mnogi odbacili istinu da je 22. listopada 1844. bio istinsko ispunjenje proročanstva. Pali su na toj kušnji, što ih je, naravno, spriječilo da se bore s kušnjama koje su uslijedile. Božji proces kušanja više je puta potvrđen kao postupan proces koji zahtijeva pobjedu nad kušnjom koja vam je najprije dana, prije nego što možete biti uključeni u sljedeću kušnju.

„Kad smo počeli iznositi svjetlo o pitanju subote, nismo imali jasno određenu predodžbu o poruci trećega anđela iz Otkrivenja 14,9–12. Težište našega svjedočanstva, kad smo izlazili pred narod, bilo je da je veliki adventni pokret o drugom dolasku bio od Boga, da su prva i druga poruka bile objavljene te da treća treba biti dana. Vidjeli smo da treća poruka završava riječima: ‘Ovdje je postojanost svetih: ovdje su oni koji drže Božje zapovijedi i vjeru Isusovu.’ I vidjeli smo jednako jasno kao što sada vidimo da su te proročke riječi upućivale na reformu subote; ali što se tiče štovanja Zvijeri spomenutoga u poruci, ili onoga što su slika i žig Zvijeri, nismo imali određeno stajalište.

„Bog je po svome Svetom Duhu dao da svjetlost obasja Njegove sluge, i predmet im se postupno otvarao umu. Bilo je potrebno mnogo proučavanja i tjeskobne brige da bi ga istražili, kariku po kariku. Brigom, tjeskobom i neprestanim trudom djelo je napredovalo sve dok velike istine naše poruke, jasna, povezana, savršena cjelina, nisu bile dane svijetu.

„Već sam govorila o svom poznanstvu sa starješinom Batesom. Utvrdila sam da je on istinski kršćanski gospodin, uljudan i ljubazan. Postupao je sa mnom tako nježno kao da sam mu vlastito dijete. Kad me je prvi put čuo kako govorim, pokazao je duboko zanimanje. Nakon što sam prestala govoriti, ustao je i rekao: ‘Ja sam nevjerni Toma. Ne vjerujem u viđenja. Ali kad bih mogao vjerovati da je svjedočanstvo koje je sestra večeras iznijela doista Božji glas nama, bio bih naj sretniji čovjek na svijetu. Moje je srce duboko ganuto. Vjerujem da je govornica iskrena, ali ne mogu objasniti kako joj se pokazuju te čudesne stvari o kojima nam je govorila.’”

„Nekoliko mjeseci nakon svojega vjenčanja prisustvovala sam sa svojim mužem konferenciji u Topshamu, Maine, na kojoj je bio nazočan starješina Bates. On tada još nije u potpunosti vjerovao da su moje vizije od Boga. Taj je skup bio vrijeme velikoga zanimanja. Duh Božji počinnuo je na meni; bila sam obuzeta viđenjem Božje slave i prvi put dobila pogled na druge planete. Nakon što sam izašla iz viđenja, ispričala sam što sam vidjela. Tada je starješina B. upitao jesam li proučavala astronomiju. Rekla sam mu da se ne sjećam da sam ikada pogledala kakvu knjigu iz astronomije. Reče on: ‘Ovo je od Gospoda.’ Nikada ga prije nisam vidjela tako slobodna i sretna. Njegovo je lice sjalo nebeskom svjetlošću, i snažno je opominjao crkvu.”

Testimonies, svezak 1, 78–80.

Svakako, sve su te doktrinarne provjere međusobno povezane, ali su također provjere koje se mogu izdvojiti, i postupno su bile otkrivane Božjim slugama. Mnogo je crkava koje svetkuju subotu sedmoga dana, ali odbacuju poruku trojice anđela. Odbacuju istinu da je sud započeo 22. listopada 1844., ali ipak svetkuju subotu. Te su doktrinarne provjere međusobno povezane, ali predstavljaju šest posebnih provjera.

Kao što je upravo prikazano na primjeru Josepha Batesa, pomorskoga kapetana koji je bio potpuno upoznat s astronomijom, on je prihvatio Duh proroštva, koji je prethodno bio odbacio. U prosincu 1844. Ellen White primila je svoje prvo viđenje i u pokret je stigao sedmi ispit.

„Biblija mora biti tvoj savjetnik. Proučavaj je i svjedočanstva koja je Bog dao; jer ona nikada ne proturječe njegovoj Riječi. Ako Svjedočanstva ne govore prema Božjoj riječi, odbaci ih. Krist i Belijal ne mogu se ujediniti.” Selected Messages, knjiga 3, 33.

Nedugo nakon velikoga razočaranja sestra White odobrila je članak koji je poistovjetio Kristov prijelaz iz Svetinje u Svetinju nad svetinjama 22. listopada 1844. Preporučila je tu publikaciju „svakomu svecu“.

„Vjerujem da je Svetište, koje se ima očistiti na kraju 2300 dana, hram Novoga Jeruzalema, kojega je Krist službenik. Gospodin mi je u viđenju, prije više od godinu dana, pokazao da je brat Crosier imao pravu svjetlost o čišćenju Svetišta itd.; i da je bila Njegova volja da brat C. napiše prikaz koji nam je iznio u Day-Star, Extra, 7. veljače 1846. Osjećam se potpuno ovlaštenom od Gospodina preporučiti taj Extra svakomu svetomu.” A Word to the Little Flock, 12.

Njezino odobravanje odnosilo se na Crosierov opis Kristova prijelaza u Presveto Mjesto, ali je članak sadržavao nekoliko pogrešnih učenja, uključujući otpadničko protestantsko učenje da „svagdašnja služba” u Danielovoj knjizi predstavlja Kristovu službu. Stoga je napisala pojašnjenje koje je najprije objavljeno 1850., a zatim kasnije uključeno u knjigu Rani spisi. Ondje je utvrdila da su „oni koji su objavljivali glas o času suda imali ispravno gledište o ‘svagdašnjoj službi’.”

„Tada sam u vezi sa ‘svagdanjom’ (Daniel 8:12) vidjela da je riječ ‘žrtva’ dodana ljudskom mudrošću te da ne pripada tekstu, i da je Gospod dao ispravno razumijevanje o tome onima koji su objavljivali vijest o času suda. Kad je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo su svi bili složni u ispravnom razumijevanju ‘svagdanje’; ali u zbrci nakon 1844. prihvaćena su druga gledišta, te su uslijedili tama i pomutnja.” Early Writings, 74.

Tema „svagdanje” u knjizi proroka Daniela postala je simbolom povratka adventizma metodologiji otpaloga protestantizma u ranom dijelu dvadesetoga stoljeća, a danas su teolozi adventizma odbacili ispravno mileritsko razumijevanje „svagdanjega”. Odbacili su ga unatoč tomu što je sestra White jasno utvrdila da su mileriti bili u pravu kada su „svagdanje” poistovjetili sa sotonskom silom poganstva. Odbacili su istinu o „svagdanju” ne samo protivno njezinoj nadahnutoj potvrdi da je razumijevanje milerita bilo ispravno, nego i u izravnoj suprotnosti s njezinim nedvosmislenim utvrđenjem da su lažnu doktrinu koja naučava da „svagdanje” predstavlja Kristovu službu u Svetištu donijeli „anđeli koji su bili izbačeni s neba!”

„A tu je bio brat Daniells, na čiji je um neprijatelj djelovao; a na vaš um i um starješine Prescotta djelovali su anđeli koji su bili zbačeni s neba.” Manuscript Releases, volume 20, 17.

Njezino duboko odbacivanje onoga što adventizam sada rabi kao jedno od svojih „jela basni” bilo je tako oštro zato što su Daniells i Prescott uzeli simbol sotonske sile (poganstva) i pripisali taj simbol Kristu (Njegovoj službi u Svetištu). Time se uspostavlja osam doktrinarnih provjera.

Deveti ispit u povijesti koja vodi do 1863. jest izrada druge Habakukove ploče 1850. godine. Pionirska karta za 1843. izrađena je 1842. godine i naziva se kartom za 1843. samo zato što je pretkazivala Kristov povratak 1843. godine. Zapovijed da se izradi druga Habakukova ploča dana je sestri White 1850. godine. Izrada dviju Habakukovih ploča povezuje povijest prvoga i drugoga anđela s poviješću trećega. U životopisu njezina života i rada, koji je napisao njezin unuk, on daje pregled događaja koji su doveli do izrade karte iz 1850. godine. To čini tako što odabire relevantne izjave sestre White i svojem pregledu dodaje vlastiti komentar.

„Po našem povratku k bratu Nicholsu Gospodin mi je dao viđenje i pokazao mi da istina mora biti jasno izložena na pločama te da će to mnoge navesti da se odluče za istinu po poruci trećega anđela, pri čemu će i prethodne dvije biti jasno izložene na pločama.—Pismo 28, 1850.

„U ovoj joj je viziji također bilo pokazano ono što će Jamesu Whiteu dati hrabrosti da nastavi s izdavanjem:“

„Također sam vidjela da je bilo jednako nužno da se list objavljuje kao i da glasnici odlaze, jer je glasnicima potreban list koji će nositi sa sobom, a koji sadržava sadašnju istinu, da je stave u ruke onima koji slušaju, i tada istina ne bi iščeznula iz uma. I da će list otići tamo kamo glasnici ne mogu otići.—Ibid.

„Rad na novoj karti započeo je odmah, a pružena je prilika da se braći o tome izvijesti u broju časopisa Present Truth koji je James izdao sljedećega mjeseca:“

„Karta. Kronološka karta viđenja Daniela i Ivana, izrađena tako da jasno prikaže sadašnju istinu, sada se litografira pod nadzorom brata Otisa Nicholisa iz Dorchestera, Massachusetts. Oni koji naučavaju sadašnju istinu bit će njome uvelike potpomognuti. Daljnja obavijest o karti bit će dana naknadno. —Present Truth, studeni 1850.

„Do kraja siječnja 1851. karta je bila gotova i oglašavana po cijeni od 2 dolara. James White bio je njome vrlo zadovoljan te ju je besplatno ponudio ‘onima koje je Bog pozvao da objave poruku trećega anđela’ (Review and Herald, siječanj 1851.). Neki velikodušni prilozi pomogli su podmiriti troškove objavljivanja.“ Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, svezak 1, 185.

Govoreći o karti iz 1843., sestra White zabilježila je da je bila usmjerena od Boga.

„Gospodin mi je pokazao da je karta iz 1843. bila vođena njegovom rukom i da se nijedan njezin dio ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakve ih je on htio. Da je njegova ruka bila nad njima i prikrila pogrešku u nekima od brojki, tako da je nitko nije mogao vidjeti, dok njegova ruka nije bila uklonjena.“ Review and Herald, 1. studenoga 1850.

Kad je bilježila svjetlo povezano sa zapovijeđu da se 1850. izradi druga karta, dala je isto božansko odobrenje karti iz 1850. kakvo je bilo dano u vezi s kartom iz 1843., dok je ujedno naznačila da druge karte koje su se tada izrađivale nisu bile prihvatljive Gospodinu. Zapovijed da se izradi nova karta bila je uključena zajedno sa zapovijeđu da se tiska nova publikacija.

„Vidjela sam da je posao izrade tablica sav bio pogrešan. Potekao je od brata Rhodesa, a nastavio ga je brat Case. Sredstva su utrošena na izradu tablica i oblikovanje nezgrapnih,

odbojnih prikaza koji trebaju predstavljati anđele i slavnog Isusa. Vidjela sam da su takve stvari bile mrske Bogu. Vidjela sam da je Bog bio u objavljivanju tablice od strane brata Nicholasa. Vidjela sam da u Bibliji postoji proročanstvo o toj tablici, i ako je ta tablica namijenjena Božjem narodu, ako je dovoljna za jednoga, dovoljna je i za drugoga, a ako je jednome bila potrebna nova tablica naslikana u većem mjerilu, svima je potrebna jednako toliko.“

„Vidjela sam da je u bratu Caseu bio nemiran, tjeskoban, nezadovoljan i nezahvalan osjećaj koji je žudio za još jednim prikazom. Vidjela sam da su ti oslikani prikazi imali loš učinak na skupštinu. To je uzrokovalo da na sastanku zavlada lak, pljevan i podrugljiv duh.“

„Vidjela sam da su karte koje je Bog odredio povoljno djelovale na um, čak i bez objašnjenja. U prikazu anđela na kartama ima nečega svijetloga, ljupkoga i nebeskoga. Um se gotovo neprimjetno vodi k Bogu i nebu. Ali druge karte koje su bile izrađene izazivaju odbojnost u umu i navode ga da se više zadržava na zemlji nego na nebu. Slike koje prikazuju anđele više nalikuju zlodušima nego bićima neba. Vidjela sam da su karte danima i tjednima zaokupljale um brata Casea, kad je trebao tražiti od Boga nebesku mudrost i rasti u milostima Duha i u spoznaji istine.“

„Vidjela sam da bi, kad bi se sredstva koja su bila rasipana na izdavanje karata bila utrošena na to da se u tiskanim traktatima itd. istina jasno iznese pred braću, to učinilo mnogo dobra i spasilo duše. Vidjela sam da se posao izrade karata proširio poput groznice.“ Manuscript Releases, broj 13, 359; 1853.

Ona jasno izjavljuje da je „Bog bio u objavljivanju [grafikona iz 1850.] po bratu Nicholasu“ te da je u Bibliji postojalo „proročanstvo [Habakuk 2] o tom grafikonu“. Također je utvrdila da su „grafikoni“ [množina; 1843. i 1850.] koji su bili „naređeni od Boga snažno povoljno djelovali na um, čak i bez objašnjenja“. Habakuk 2 zapovjedio je mileritima da učine viđenje jasnim na pločama (u množini), kako bi onaj koji čita ta dva grafikona mogao trčati amo-tamo kroz Božju Riječ. Božanski grafikoni nisu trebali nikakva dodatna objašnjenja, za razliku od Uriah Smithova krivotvorenog grafikona iz 1863.

I Gospodin mi odgovori i reče: Zapiši viđenje i učini ga razgovijetnim na pločama, da može trčati tko ga čita. Habakuk 2,2.

Deseta kušnja središnja je tema ovoga članka. U vezi s deset kušnji na koje Mojsije upućuje u četrnaestom poglavlju Knjige Brojeva, hebrejski učenjaci i drugi teolozi iznose različite pretpostavke o tome koje bi događaje u povijesti od izbavljenja na Crvenome moru do pobune deseterice uhoda one mogle predstavljati. Pobuna u toj povijesti pruža nekoliko mogućih inačica između kojih se može birati, no sigurno je da deseta kušnja označava početak četrdeset godina umiranja iscrpljivanjem u pustinji, sve dok svi pobunjenici koji su bili u dobi moralne odgovornosti nisu pomrli.

Na sličan način neki bi mogli prigovoriti mome odabiru ovih deset doktrinarnih provjera, jer mogu postojati varijacije koje se čine boljima od onoga što ovdje iznosim. Rečeno to, deseta i posljednja provjera jednako je jasna kao što je bila pobuna deseterice uhoda. Bila je to odbacivanje sedam

vremena iz Levitskoga zakonika dvadeset i šest. Postoji nekoliko proročkih dokaza koji podupiru ovu identifikaciju.

U sljedećem članku početak ćemo utvrđivati ona proročka svjedočanstva koja podupiru poistovjećenje da je sedam vremena iz Levitskog zakonika 26 deseti i konačni neuspjeh laodicejskog adventizma.

„Kad sila Božja posvjedoči što je istina, ta istina treba zauvijek ostati kao istina. Ne smiju se prihvaćati nikakve naknadne pretpostavke koje su protivne svjetlu što ga je Bog dao. Pojaviti će se ljudi s tumačenjima Svetoga pisma koja su za njih istina, ali koja nisu istina. Istinu za ovo vrijeme Bog nam je dao kao temelj naše vjere. On sam poučio nas je što je istina. Ustat će jedan, pa još jedan, s novim svjetlom koje proturječi svjetlu što ga je Bog dao pod očitovanjem svojega Svetoga Duha.”

„Još je nekoliko njih na životu koji su prošli kroz iskustvo stečeno pri uspostavljanju ove istine. Bog je milostivo poštedio njihove živote da iznova i iznova, sve do kraja svojega života, ponavljaju iskustvo kroz koje su prošli, kao što je činio i apostol Ivan sve do samoga kraja svojega života. A nositelji barjaka koji su pali u smrt trebaju govoriti kroz ponovno tiskanje svojih spisa. Poučena sam da se tako njihovi glasovi trebaju čuti. Oni trebaju posvjedočiti o tome što sačinjava istinu za ovo vrijeme.“

“Ne trebamo prihvaćati riječi onih koji dolaze s porukom koja proturječi posebnim točkama naše vjere. Oni skupljaju mnoštvo biblijskih redaka i gomilaju ih kao dokaz oko svojih iznesenih teorija. To se činilo uvijek iznova tijekom proteklih pedeset godina. I premda je Sveto pismo Božja riječ i treba ga poštovati, njegova primjena, ako takva primjena pomiče ijedan stup iz temelja koji je Bog održavao ovih pedeset godina, velika je pogreška. Onaj tko tako primjenjuje ne poznaje čudesno očitovanje Duha Svetoga koje je davalo snagu i silu prijašnjim porukama što su dolazile Božjem narodu.” Selected Messages, knjiga 1, 161.